

İçime Sarkıttığım Ağaçlar

İsmail KARAKURT

Bahçe ne mi? Ne değil ki! Bir uyanış, koca bir düğün, bir çılgınlık... Bakalım Adonis ne diyor:

*“nedir bahçe?
bir kadın şair
şairlerini uyuyarak yazan
ve susarak okuyan.”*

Evet, ne değil ki bahçe; çayır, çimen, çiçek, böcek, ağaç, kuş, papatya, gelincik, gülibrişim, mimoza, su sesi, kuzu sesi; bahar şöleni, gençliği insanın ya da bir kadın şair olması susan ve uyuyan... Sen susunca, kalbimde papatyalar solar. Sen uyuyunca çeşmelerin suyu akmaz.

Çevremizdeki her şey o kadar berrak, o kadar anlamlı ki... Her varlığın, her eşyanın, her sesin, her rengin bizi çağıran bir ruhu, bizi bir dili vardır. Her sabah yolumuzun üzerindeki ağacın hakikati yalnızca gördüğümüz şekliyle mi sınırlıdır, yoksa başka halleri, başka dilleri, görüntüsünün altında başka görüntüleri mi vardır? Biz bunları rahatça algılayabiliyor muyuz?.. Herkes bu soruları kendine sorup, cevaplar bulmaya çalışıyor mu? Güneşle, otlarla, rüzgârlarla, taşlarla ve yağmurlarla her telde, her makamda falsosuz zihnimizi ve kalbimizi genişleten gürül gürül konuşmayı ağaçlardan da öğrenilebileceğini deniyor mu insan?.. Hakikatte ağaç yalnızca ağaç mıdır?

Hayır. Bilgelerin en bilgesidir ağaçlar... Konuşmak isteyenle konuşur, hâlleşmek isteyenle hâlleşir; ahbap olurlar ahbap olmak isteyenlerle. İyilik, tatlılık adına yapılanlara insanların ihtiyacı olduğu kadar; iyiliğin gümrahlığına, sözün tatlılığına, sesin müziğine ağaçların da ihtiyacı vardır. İnsan, insana yakışır bir dilin içinden konuştuğunda, bizim ağaçları duyduğumuz gibi ağaçlar da bizi mutlaka duyar. Bu böyle bilinir, böyle bilmek gerekir. Sanki ‘kendi sesini duyamayan; ağaçların sesini duyamaz ki!’ dediğinizi duyar gibiyim. Kendi sesini duyan insanın iç dünyası çiçeklenir. Hem başkasından duyduğu güzel bir söz, gördüğü sıcak bir davranış karşısında kimin iç dünyası çiçeklenmez ki?

***

Göremediğimiz nice sırlar vardır saklı bahçelerde. Görebilene cömertçe sunarlar tüm ihtiyaçlarını. Âdeta “Beni yaratan, senin görmeni istedi” der gibi.

***

Kızılderili reis Tatanga Mani der ki “Ağaçların konuştuğunu bilir misiniz? Evet konuşurlar... Ama siz, birbirinizi bile dinlemiyorsunuz ki; ağaçların konuştuğunu nereden duyacaksınız.”

Ben de, Reis Tatanga gibi, tabiat tablosunda ağaçların diğer türdeki ağaçlarla konuştukları ve anlaştıklarına inanıyorum. Ağaçların konuşması... Bunları duymak, dinlemek ve karşılık verebilmek... Niye, her insan böyle bir şeyi denemez? Ağaçları dinlemek, onlarla iki kumru gibi konuşmak... Keşke ağaçları dinlemesini bilseydik... Daima fısıldıyor, daima bizi konuşmaya çağırıyor olduklarını görürdük... Ağaçlarla da konuşulur mu demeyin! Neden olmasın? “Adı ne olursa olsun, her ağacın söylediği var.” Bir sezgi bu, bir sevinç ve fenalık! Kabuktan, budaktan ve özden geçen bir yolculuktur. Nesnelere özüne yakın olmak, insanın kendisine de yakın olmayı beraberinde getirir. Bu yakınlaşma gerçekleşmiyorsa, bir şeyler hep eksik kalır hayatımızda.

***

Sedir ağacından, zambaklar için bir sepet yapmak isteyen Kızılderili'nin nezaketine, duyarlılığına, naifliğine bakın;

“Bak bana, dostum,
Giysi istemeye geldim senden
Sensin ömrümü uzatan,
Zambak kökleri için
Senden sepet yapacağım,
Yalvarırım, dostum, kızma sakın...”

Yok böyle bir şey! Bir düş, bir düşten ibaret sadece mevzubahis olan ...

***

Bir ağaca dokunmak... Bir ağaca dokununca ne hissedersiniz? Kızılderililer ağaca dokununca, kabuğun altında gerinen ulu bir ruhu, için ve kabuğun uyumunu, yaşamla dengeyi hissederlermiş. Serde Kızılderililik var herhâlde, ben de aynı şeyleri hissediyorum. Ağaçların da canı, yüreği, hisleri olduğuna inanıyorum insanlar gibi: Yakınan, yayılan, kendini beğenen, toplanıp dedikodu yapan, bir işe yaramayan; ama bunun yanında âşık olan, hüznülenen, acı çeken, yalnız kalan, uluyan, umut eden, akrabalık kuran, sınırsızlık isteyen, derine, daha derine inadına kök süren, yaşama dört elle sarılan ...

***

Ağaçların hazdan çıldırdığı vakit bahçelerde, kaç ağaç oldu bilmiyorum içime sarkıtığım?